

S'ha acabat l'arròs

Efectivament, ahir dia quinze de gener, a les botigues de queviures, supermercats, hipers i macros, es va acabar l'arròs: també sembla que s'ha acabat el sucre, els llegums secs i en pot, una bona quantitat de conserves, l'aigua embotellada i algunes coses més. Almenys això és el que diu la premsa i la tele, i el que m'han contat informants ben documentats: la mare d'un amic meu va estar buscant inútilment, un quilo de sucre per no sé quantes botigues i mercats de València. El personal venedor sembla que mai no havia vist una cosa igual: mai no havien vist una allau de senyores omplint carrets de tot allò que es pot menjar o beure, i conservar a casa com qui diu indefinidament. És a dir, de tot allò que sol servir per resistir un setge enemic, una emergència vital, l'atrinxerament a domicili, la guerra atòmica o el judici final. Com que demà o despúsdemà les botigues tornaran a tenir arròs i llegums, no sé què faran les senyores per a buidar el rebost, paella durant tres mesos seguits, o cigrons durant quaranta dies. Però calia estar previnguts, aquesta semblava la consigna general. Per si de cas.

L'allau compradora, certament, no havia arribat a preguntar-se de què o contra què calia estar previnguts. Però, com que els coneixements de geografia, de geopolítica, d'estratègia, de la situació dels mercats o de la tecnologia militar són més aviat escassos, més valia prevenir. Qui sap si un míssil disparat des de l'Iraq no pot arribar a València o a Barcelona, que estan tan a la vora de la mar i de la guerra, i engegar-ho tot potes enlaire, qui sap si ens poden bombardejar (¿qui?, ah... qui siga) els magatzems o les carreteres, i deixar-nos sense sucre ni llegums ni arròs. Qui sap si, com que la guerra l'han anunciada tan universal i apocalíptica i que ens afecta tan de prop, no arribarà la catàstrofe fins a la porta de casa.

Més val comprar, per tant, tot l'arròs i el sucre que puguem, no fóra cas. Són coses que passen. Quan a la incultura general bàsica se li barreja una sobredosi d'informació indigerible, pot produir-se qualsevol resultat inesperat. Com ara, buidar d'arròs el mercat. Els cervells, òbviamment, ja estaven buits. Buits de lògica elemental de la causa i efecte: ¿pot la guerra del golf remot ser *causa* que a València o a Barcelona ens quedem sense arròs? Lògicament, no. Il·lògicament, sí: ja s'ha vist.

Ara bé, no són les senyores escasses de geografia i amb indigestió de notícies l'únic sector de la població que no raona per causa i efecte. Hi ha també una bona part dels anomenats intel·lectuals i escriptors, que es reuneixen a Madrid i llancen una proclama solemne que comença: *desacatamos y execramos*. ¿Què desacaten i execren? En primer lloc i principal, les Nacions Unides i el Consell de Seguretat. Ja anem ben servits, doncs. Esplèndid i clarivident servei a la causa de la pau, si comencem per execrar de les Nacions Unides. I si s'ha de desacatar les resolucions preses per l'ONU per quasi unanimitat, ¿què ens queda per acatar en aquest món? Que diguen que calia donar més corda i més temps per a la pau, bé. Que diguen que els israelians també han de desocupar, i com més aviat millor, els territoris ocupats, bé. Que diguen que els americans estan segurament més interessats pel petroli que per la justícia, bé. Però que no recorden —els intel·lectuals i els escriptors— que la guerra, de fet, ja la va començar el Saddam el 2 d'agost, que és ell —dictador execrable, però no execrat al manifest-proclama— qui ha de desfer el mal que ha fet, i que ni esmenten les rapinyes, destruccions, morts i tortures a Kuwait durant tots aquests mesos (hi ha un informe d'Amnistia Internacio-

nal que posa la pell de gallina), tot això ja no està tan clar ni tan bé. Em va demanar per telèfon si jo signaria el manifest. Vaig dir que no. Ho lamente: en aquest cas, tinc molt clar qui es *el més dolent* de la pel·lícula. Si ells no ho tenen, és el seu problema. I tampoc, a les manifestacions dels adults o dels adolescents, no he vist crits ni escrits contra el Saddam. Deu ser que encara funciona el mecanisme maniqueu clàssic, segons el qual els americans són el dolents a priori, i és bo tot aquell del bàndol contrari. Deu ser aquesta la lògica, altrament no ho entenc.

Vivim dies, però, que la lògica va tan escassa com l'arròs al mercat. Avui mateix, dia setze, a les onze del matí, hora del cafè acadèmic, algú ha telefonat a la centraleta de la futura Universitat Jaume I de Castelló, amb la típica amenaça de bomba. Una part dels meus col·legues, i una gran part dels estudiants, s'han passat una bona estona fora del edifici, a la fresca, a veure si la bomba esclatava o què. Precaucions, lògiques, per si de cas. El cas era, però, que l'anònim amenaçant telefònic deia que era de Terra Lliure, parlava en castellà, i ha acabat l'amenaça amb un contundent "¡¡Visca el Barça!!".

Informats, per tant, i segons aquests detalls autenticadors, alguns centenars d'universitaris adolescents i adults, han procedit en conseqüència. També se'ls devia haver acabat l'arròs. És el descrèdit definitiu de *l'atqui, ergo*, i no és cosa de broma: *atqui* hi haurà guerra al Golf, *ergo* no podem comprar sucre; *atqui* Saddam és antiamericana, *ergo* se li pot perdonar tot; *atqui* un cretí telefona, *ergo* pot esclatar una bomba. Un desastre. No sé. Potser quan açò es publique haurà esclatat la guerra, i al costat d'això tot semblaran frivolidats. Però no ho són. I la guerra és la més gran estupidesa.

Joan F. Mira